

Penny Reid

Capture

Hypothesis-serie deel 3

Proloog

Een moleculaire vergelijking van gassen, vloeistoffen en vaste stoffen

Zes maanden na de relatiebreuk

‘Ik weet niet hoe dit moet, Kaitlyn. Je zult me moeten helpen.’

‘Waarmee, pap?’

Het was even stil aan de andere kant van de lijn en toen zei hij:

‘Met jou over je moeder praten.’

Ik trok een grimas en pulkte aan de lak van de keukentafel. Toen Sam en ik vier maanden geleden van de campus waren vertrokken, hadden we ons appartement ingericht met spullen uit de kringloopwinkel. De lak liet los van het formica tafelblad en dat maakte ik nu alleen maar erger.

‘Ik weet niet wat er te zeggen valt.’ Ik haalde mijn schouders op en beet op mijn onderlip om die te laten ophouden met trillen. De waarheid was dat ik mijn moeder miste. Mijn vader en ik hadden elkaar regelmatig telefonisch gesproken, maar ik had al een halfjaar niet meer deelgenomen aan de zondagse familiegesprekken en ik miste het contact met mijn moeder.

‘Ik vermoed dat ze je gekwetst heeft. Klopt dat?’

Ik haalde nogmaals mijn schouders op, ook al kon hij dat niet zien. Dat ik geen contact met haar had opgenomen kwam deels door het feit dat het haar weinig leek te kunnen schelen hoe ik me voelde door mijn breuk met Martin.

Een andere reden was mijn angst dat ze teleurgesteld in me zou zijn. Tijdens mijn ongelukkige zomer na de breuk had ik besloten een ander hoofdvak te kiezen in plaats van chemische technologie,

en mijn keuze was op muziek gevallen. Ook had ik het herfstsemester vrij genomen, wat voor de familie Parker het equivalent was van het leven opgeven. Ik had dat besluit nogal luchthartig genomen, zonder mijn ouders om raad te vragen. Maar mijn beslissing om van hoofdvak te veranderen had een diepere oorzaak en ze was de drijvende kracht achter mijn huidige betaalde werkzaamheden als pianist van een band die bij speciale gelegenheden optrad.

Nadat ik mezelf een week lang moed had ingesproken, had ik in juli auditie gedaan en nu was ik officieel een betaald muzikant. De band speelde vooral op bruiloften, maar ook op bar en bat mitswa's, deftige bedrijfsrecepties en kantoorfeestjes, van Boston tot New York City. Mijn middagen en avonden in de weekends zaten al snel vol, vooral als we naar de stad moesten reizen voor een klus.

Nu ik bijna dagelijks omringd werd door muziek, zowel als bandlid als wanneer ik in mijn eentje componeerde, besepte ik dat ik dát moest najagen. Ik moest het beleven. Het was mijn passie, en het was onacceptabel om te negeren wat me gelukkig maakte.

In plaats van toe te geven waarom ik mijn moeder ontweek, zei ik: 'Ik snap zelf niet echt waarom ik zo van streek ben. Ze heeft niets gedaan. Niet echt. En ik weet dat ze het goed bedoelde. Het is gewoon... Ik heb het gevoel dat ze soms niets om me geeft, denk ik.'

'Nou, dat is niet waar. Ze geeft wel degelijk om je. Ze houdt van je.'

'Dan denk ik niet dat ik begrijp wat liefde is. Ik dacht van wel. Ik dacht dat het iets geweldigs was waarbij twee mensen elkaar steunen en samen problemen oplossen. Ik dacht dat het om vertrouwen en loyaliteit ging, eerlijk en aardig zijn, een team vormen. Maar nu heb ik geen idee meer. Ik betwijfel zelfs of liefde wel bestaat. Misschien is het iets wat we als maatschappij verzonnen hebben om onze ongezonde drang naar afhankelijkheid uit te leggen en te rechtvaardigen.'

Hij zweeg even en ik wist dat hij nadacht over wat ik had gezegd en dat probeerde te verwerken. Een van de mooiste eigenschappen van mijn vader was dat hij luisterde om te begrijpen, niet om te reageren.

'Tot op zekere hoogte ben ik het met je eens, als ik je tenminste

goed begrijp. De meesten van ons zijn afhankelijk, medeafhankelijk van iemand anders, en vaak is dat ongezond. Het is aan de twee mensen die samen een relatie hebben om de afhankelijkheid binnen de perken te houden. Maar jij gaat ervan uit dat er maar één soort liefde is, Kaitlyn. Ik kan je zeggen dat er net zoveel soorten liefde zijn als dat er sterren aan de hemel staan.'

'Dat was heel poëtisch, pap.'

'Je weet vast niet dat ik vroeger poëzie schreef voor je moeder.'

Dit verbijsterde me en ik ging rechterop zitten. 'Echt?'

'Ja. En die was best goed, voor een student geneeskunde die verliefd was op een onbereikbare ijskoningin. Ze smolt ervan... een beetje, tenminste.'

Ik hoorde de glimlach in zijn stem en zijn zoetsappigheid maakte me nostalgisch. 'Wat is er toen gebeurd?'

'Ik vroeg haar ten huwelijk. Ik verwachtte niet dat ze ja zou zeggen, maar dat deed ze wel. Dus we trouwden, en ik was krankzinnig verliefd op haar. Ze was zo... goed. Zo gedreven. Ze had er talent voor mensen te inspireren en hen te verrassen met haar intelligentie – terecht, want ze is briljant. En ze is heel charismatisch.'

Ik dacht hier even over na en het verafschuwde me een beetje dat ik me aangetrokken voelde tot mannen die net als mijn moeder waren.

Hij vervolgde: 'Maar toen raakte ik gedesilluseerd omdat ze net zozeer aan de wereld toebehoorde als aan mij. En dat beviel me niet.'

Dit overwoog ik even; mijn vader die jaloers was op de wereld. Ik kon me hem helemaal niet jaloers voorstellen. Hij was zo... aardig. Gemoedelijk. Lief. 'Wat heb je toen gedaan?'

'Ik zei haar dat ik wilde scheiden. Ik zei dat ik een fout had gemaakt, dat ik niet samen kon zijn met iemand bij wie ik altijd op de tweede plek kwam.'

Ik schrok. 'Waarom wist ik dit niet?'

'Dit was voordat jij geboren werd.'

'Wat heeft ze toen gedaan?'

Mijn vader zuchtte, alsof hij herinneringen uit een ver verleden losliet. 'Ze smeekte me om bij haar te blijven. Dat verbaasde me,

maar ze deed het echt. Ze stelde voor dat ze uit de politiek zou stappen en ze ging zelfs zo ver dat ze zich zonder het mij te vertellen terugtrok als kandidaat-commissaris. Ze probeerde zichzelf te veranderen, omdat ze niet wilde dat ik wegging. Ze wilde me niet kwijt.’

‘Dat lijkt me... niets voor haar.’

‘Het was ook niets voor haar en dat is het nog steeds niet. Maar liefde – het soort liefde dat zij voor mij voelde – laat mensen rare dingen doen. Het verwacht hen en doet hen twijfelen aan hun eigen keuzes.’

‘Je bent klaarblijkelijk bij haar gebleven. Maar hoe is ze dan weer in de politiek beland?’

‘Ik besepte dat mijn jaloezie haar verwoestte. Ze probeerde te veranderen vanwege mij, en dat pakte niet goed uit. Wat ik het geweldigst aan haar vond – haar genialiteit, charisma, goedheid, haar krachtige wens om onrechtvaardigheid te bestrijden – was niet verenigbaar met mijn jaloezie. En ik besepte ook dat ze niet aan de wereld toebehoorde, en niet aan mij. Ze behoort zichzelf toe. Dat geldt voor ons allemaal, totdat we kinderen krijgen. Dan leasen onze kinderen ons, zo lang als ze willen.’

Ik lachte en schudde mijn hoofd.

‘Twijfel er nooit aan dat je moeder van je houdt, Kaitlyn.’

Ik schaamde me terwijl ik de wijze woorden van mijn vader overwoog en ik stopte met pulken aan het formica tafelblad.

Mijn vader vervolgde: ‘Maar ze doet alles tot het uiterste. In jouw geval vertrouwt en respecteert ze je tot het uiterste, dus vertrouwt ze erop dat je naar haar toe zult komen wanneer jij daar klaar voor bent. In de tussentijd heeft ze geen vingernagels meer over.’

Hier dacht ik even over na en ik voelde wat paniek opkomen bij de gedachte haar onder ogen te komen en een teleurstelling voor haar te zijn. ‘Wat als ik er nooit klaar voor ben?’

‘Dan zou je dom zijn, en dat ben je niet. Je bent koppig, maar niet dom.’

‘Ik weet niet hoe ik dit moet aanpakken, pap. Hoe kan ik het bijleggen met haar?’

‘Kom naar huis voor Thanksgiving. Praat met je moeder. Of schreeuw tegen haar. Doe gewoon iets met haar. Jullie hebben elkaar

nodig, en ik wil niet nóg een zondags familiegesprek zonder jou, dus bel haar voor die tijd. Wees gewoon... moedig.'

Zeven maanden na de relatiebreuk

'Hé, eerlijk gezegd: ik vind dat wij ook Thanksgiving moeten vieren voordat je vertrekt.' Sam was bezig onze schone was op te vouwen terwijl ik mijn bureau opruimde. Ik had besloten naar huis te gaan voor Thanksgiving en over drie weken zou ik voor een lang weekend vertrekken. Ik zat vol energie en die gebruikte ik om mijn kamer op te ruimen.

Mijn vader had gelijk. Het was tijd dat ik het zou bijleggen met mijn moeder.

Sinds oktober had ik weer deelgenomen aan de zondagse familie telefoontjes, maar niemand van ons was begonnen over mijn maandenlange afwezigheid. Mijn moeder en ik hadden het ook nog niet gehad over mijn beslissing om een semester vrij te nemen, en daar was ik blij om. Toen ik er half oktober tijdens een telefoongesprek over begonnen was, probeerde ik mijn beweegredenen uit te leggen en te verdedigen.

Mijn moeder zei me te wachten. 'Je hebt tijd nodig.'

En daar had ze gelijk in. Ik had die tijd nodig gehad om alles uit te zoeken zonder te blijven hangen in de gedachte dat ik een teleurstelling was.

'Gaat je moeder weer tofu-kalkoen maken?' vroeg ik aan Sam.

Ze antwoordde met een kokhalsgeluid.

Ik grinnikte. Haar moeder was overtuigd veganist. Sam hield van steak. 'Hé, Sam, denk je dat ik een baantje kan krijgen in jouw restaurant? Niet als bedieningsmedewerker natuurlijk, want daar heb ik geen ervaring mee, maar misschien kan ik bestellingen opnemen of afwassen.'

In de lente zou ik weer naar de universiteit gaan, maar deze keer met muziek als hoofdvak. Ik had auditie gedaan voor het muziekprogramma, waardoor de datum van mijn afstuderen waarschijnlijk minstens twee jaar was uitgesteld. Ook betekende het dat de kans groot was dat ik mijn academische beurs zou verliezen. Mijn vader

had aangeboden het collegegeld te betalen; daarom was ik vastbesloten een tweede baantje te nemen, mijn vaste lasten te betalen en bij te springen in de studiekosten.

‘Ik kan het vragen...’ Ze keek me secondenlang aan en beet op de binnenkant van haar lip. ‘Maar heb je al overwogen misschien te solliciteren bij The Bluesy Bean? Ik heb gehoord dat de eigenaar alleen muzikanten aanneemt als barista’s om hen vervolgens serenades te laten brengen aan de klanten.’

Ik grinnikte. ‘Haha, dat is grappig.’

Ik gooide een stapel paperassen in de papieren zak die ik had klaargezet om te recyclen en richtte mijn aandacht toen op de boekenplank. Ik had zoveel studieboeken. Ik had gedacht ze nodig te hebben voor referenties, maar ik had ze gewoon moeten verkopen. Het werd stil in de kamer, wat tegenwoordig niet ongebruikelijk was voor ons.

Daarom was ik verbaasd toen Sam eruit flapte: ‘Ik geloof dat het tijd is dat je me vertelt wat er met je aan de hand is.’

Ik keek haar over mijn schouder aan en zag dat ze me met haar handen op haar heupen stond aan te kijken. ‘Wat bedoel je?’

Haar kaak verstrakte en ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Ik bedoel dat je maandenlang niet met mij of met wie dan ook gepraat hebt, totdat je afgelopen juli werd aangenomen door die band. Man, zelfs toen we dit appartement uitkozen was het een loodzware taak om een mening uit je te trekken. Om nog maar te zwijgen over die vreemde, boze akoestische gitaarmuziek.’

Ik schonk haar een flauwe, verontschuldigende glimlach. Ik wist dat dit gesprek er uiteindelijk zou komen. Sam had zoveel geduld met me gehad. Het ging beter met me, veel beter, en dit was een prima moment om open en eerlijk te zijn, om uit te leggen wat er de afgelopen maanden in mijn hoofd was gebeurd.

Ik keek haar aan en liep naar het bed. ‘Ik weet het. Het spijt me echt van die boze akoestische gitaarmuziek.’

Ze praatte verder alsof ik niets gezegd had, alsof er een dam doorbroken was en ze al haar gedachten eruit moest gooien. ‘Ik weet dat je het niet prettig vindt als ik *zijn* naam noem.’

Ik rolde met mijn ogen om mijn dramatische gedrag van maan-

den geleden, toen ik haar had gezegd dat ik nóóit meer over Martin Sandeke wilde praten, maar ik besepte ook dat ik nogal hebberig was geweest met mijn gedachten.

‘En toen ging je bij die band en begon je Red Bull te drinken. Vervolgens besloot je om van hoofdvak te veranderen en een semester vrij te nemen, wat ik trouwens helemaal toejuich. Je praat alleen nooit meer met mij. Je bent de hele tijd in gedachten verzonken. Het is bijna acht maanden geleden dat jullie uit elkaar gingen en ik denk dat het tijd wordt dat je me vertelt wat ik wil weten: ben je al over hém heen? Is Kaitlyn terug? Mag ik je vragen stellen en ongevraagd advies geven?’

Ik haalde diep adem, keek haar liefdevol aan en klopte toen naast me op het bed. Ze keek even naar me, toen naar het bed en plofte naast me neer.

‘Oké,’ begon ik, terwijl ik probeerde te bedenken hoe ik haar de hoofdlijnen van wat ik had meegemaakt kon vertellen. De woorden zouden moeilijk zijn, dus besloot ik om de terminologie te gebruiken die ik het prettigst vond. ‘Laat me bij het begin beginnen, met de vaste toestand.’

Ze trok een wenkbrauw op en keek me verbaasd aan. ‘Vaste toestand? Waar héb je het over?’

‘Laat me uitpraten. Nou, toen M-Martin en ik uit elkaar gingen...’

‘Dus we kunnen nu weer zijn naam noemen?’

‘Luister gewoon even. Toen Martin en ik uit elkaar gingen, nam ik dat niet goed op, dat geef ik toe. Ik was een onbeweeglijke massa met weinig energie. Ik bleef maar denken dat ik er niet mee om hoefde te gaan als ik er gewoon niet aan dacht.’

‘Dus je ontkende het.’

Ik moest lachen om haar gevatte simplificatie. ‘Ja, in feite wel. Ik sloot iedereen buiten. Ik was solide en dat hield lang aan, omdat ik koppig ben. Je weet ook dat ik graag heerlijk zwelg in zelfmedelijden.’

‘Ja, het duurde twee maanden. Je ging naar colleges en soms naar je jamsessies, maar meestal verstopte je je gewoon in de kast.’

Ik kuchte bij de herinnering aan die donkere tijd en voelde me

dankbaar dat ik daaroverheen was. ‘En dat brengt ons naar de overgang van vaste naar vloeibare toestand. Weet je nog hoe ik lossier werd zodra we in het appartement waren getrokken?’

Ze knikte. ‘Ja, maar je wilde nog steeds met niemand praten. Je zat maar wat in je kamer naar de boze-meisjesmuziek van Taylor Swift te luisteren.’

‘Ja, maar ik was ook boos. Ik voelde me niet meer verstijfd, alleen nog maar ontzettend kwaad. Ik denk dat het nieuwe appartement ervoor zorgde dat ik van vast in vloeibaar veranderde. Het voelde als een nieuw begin. Weg van de studentenhuisen en de universiteitssfeer. Het herinnerde me eraan dat er een leven buiten school was. Ik was pas negentien, bijna twintig, en ik besepte dat ik nog decennialang op deze planeet ben. Ik kon me niet in kasten blijven verstoppen...’

Ik reflecteerde op mijn gevoelens van toen. Inderdaad, ik kon me niet in kasten blijven verstoppen, maar die gedachte maakte me boos. Ik had het fijn gevonden me in kasten te verstoppen voordat Martin alles had verpest. Daar haatte ik hem om.

In mijn vloeibare toestand had ik extra veel moeite gedaan om alles te vermijden wat met Martin Sandeke te maken had. Ik was er niet klaar voor te accepteren dat hij bestond, terwijl hij wat mij betrof net zo goed Hercules had kunnen zijn; ik zou hem nooit meer zien, misschien alleen nog in tijdschriften of op het nieuws. Onze breuk was mijn keuze geweest en het was de juiste beslissing, maar toch maakte het me kwaad.

Ik was er ook nog niet klaar voor om te accepteren dat *ik* voor *hem* absoluut niet meer bestond.

Sam zuchtte. ‘Bevond je je in die boze fase, of vloeibare toestand zoals jij het noemt, toen ik je dat interview wilde laten lezen dat Martin die zomer aan een fitness tijdschrift had gegeven?’

Ik knikte. ‘Ja. Sorry dat ik toen tegen je ben uitgevallen.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Dat geeft niet. Ik snap het wel. Dus, als ik me mijn scheikundelessen goed herinner, komt de gasvormige toestand na de vloeibare.’

‘Dat klopt. Hoewel ik het graag zie als de toestand van distikstofoxide, oftewel lachgas. Ook wel bekend als de het-interesseert-me-geen-ene-moerfase.’

‘O! Toen begon je Red Bull en kartonnen vol wijn te drinken. Ik kan nog steeds niet geloven dat je de likeur van de duivel drinkt terwijl je minderjarig bent. Schaam je.’

Ik probeerde haar aan te kijken alsof ze getikt was. ‘Sam, jij bent degene die die pakken wijn voor me koopt. Je bent mijn leverancier. Maar ik schaam me er niet voor en het spijt me ook niet. Ik heb ontdekt dat ik geniet van mijn kartonnen wijn en ik ga ze de laatste zes maanden voordat ik eenentwintig ben niet opgeven. Je kunt ze opstapelen, zoals bij Tetris. Alle dranken zouden stapelbaar moeten zijn.’

‘Mee eens, dat bespaart ruimte. En het is niet mijn schuld dat ik ouder ben dat jij en ervan geniet jouw illegale activiteiten mogelijk te maken, vooral als dat betekent dat ik niet alleen hoeft te drinken. Maar terug naar jou en je verschillende toestanden van gekte. De wijnfase begon toen je naar die muziekmeet-ups begon te gaan. Ik herinner me die fase nog.’

‘Dan herinner je je vast ook dat ik toen besloot het herfstsemester vrij te nemen en van muziek mijn hoofdvak te maken.’

‘En je begon om te gaan met die junkies in de 4th Avenue-bar. Maar dat duurde maar een week.’

‘Ja, dat duurde ongeveer een week.’ Ik keek Sam even onderzoekend aan voordat ik verderging en ik bedacht hoe opmerkelijk ze was en hoe ik bofte met haar als vriendin. ‘Ik had een deal gemaakt met mezelf: ik zou zorgeloos zijn en me gedragen als mensen van mijn leeftijd. Als ik zorgeloos was, zou ik Martin vergeten en gelukkig zijn.’

‘De pakken wijn lijken je inderdaad gelukkig te maken,’ stemde Sam in.

Wat ik níet zei, omdat het moeilijk was mijn onverantwoordelijkheid toe te geven, was dat alles een grap werd. Ik had Martin niet nodig, ik had niemand nodig. Ik kon prima in mijn eentje buiten de duisternis van de kast leven. Ik had niets nodig.

‘Maar je hebt gelijk: ik kon het niet lang volhouden. Ik ben veel te praktisch en teruggetrokken. Ten eerste smaakt Red Bull naar uitwerpselen.’

‘Echt, hè!’

‘Ten tweede: hoewel ik genoot van de tijd dat ik daadwerkelijk muziek maakte, had ik geen geduld voor junkies.’ Toekijken hoe mensen er bewust voor kozen zichzelf de vernieling in te helpen was als toekijken hoe Martin wraak verkoos boven een leven zonder zijn vader. In die tijd besepte ik dat wraak Martins drug was en dat hij verslaafd was.

‘Dus de vaste toestand is ontkenning. De vloeibare is boosheid. Dat maakt de gasvormige toestand het stadium van onderhandeling.’

Ik hield mijn hoofd schuin en keek Sam onderzoekend aan. ‘Wat bedoel je?’

‘De vijf stadia van rouw,’ legde ze zakelijk uit. ‘Het volgende stadium is depressie.’

Ik keek mijn vriendin langdurig aan en besepte dat ze gelijk had. Ze had écht gelijk. Het volgende stadium was depressie. ‘O mijn god, je hebt gelijk.’ Ik glimlachte droevig naar haar. ‘Ja, ook wel bekend als de plasmatoestand.’

Sams blik werd meelevend en haar gelaatstrekken verzachtten. ‘Tegen het eind van de zomer, toen je weer begon te huilen.’

‘Heb je dat gehoord?’

‘Ja. Ik hoorde je huilen. En de droevige muziek die je componeerde in je kamer. Die muziek is trouwens prachtig. Veel beter dan wat je speelde in je door Red Bull gedreven onderhandelingsfase. Je gasvormige toestand.’

Ik schonk haar een zachte glimlach. ‘Dank je. Het was heel... louterend. Op die manier kon ik reflecteren op de maanden daarvoor. Maar ik denk dat ik vooral probeerde uit te vinden hoe en waarom ik één enkele week mijn levenskoers had laten veranderen.’

Waarom had ik Martin Sandeke zoveel macht over me gegeven? En waarom bleef ik dat doen? Ik had hem niet meer gezien of gesproken sinds die vreselijke dag op de campus. Hij had niet één keer geprobeerd contact met me op te nemen, maar dat had ik ook niet verwacht.

En toch... miste ik hem. Ik dacht continu aan hem en aan onze week samen.

Sam trok haar mondhoeken naar beneden en keek me oprecht meelevend aan. ‘Kaitlyn, in die week ben je verliefd op hem geworden. Je vertrouwdte hem... je bent met hem naar bed geweest.’

Ik knikte en staarde naar mijn vingers. ‘Ik weet het...’ Ik wist dat ik de diepte van het voelen miste, het controleverlies, de overgave aan passie, het verloren zijn en gevonden worden. Gezien worden. Hij zat nog steeds in mijn hart en daar kon ik hem niet uit verdrijven.

‘Ik weet dat ik vóór Martin en voor onze week samen onderdrukt was en vastzat zonder het te weten. Maar nadat we uit elkaar gingen werd het alleen maar erger.’

Sam trok me tegen zich aan terwijl ik verderging met mijn bekenenis. ‘Hij werd mijn kompas, mijn baken. En vóór hem was ik een meisje dat wanhopig graag aan verwachtingen wilde voldoen, ook al pasten die niet bij me.’

‘En hij hielp je om verder te kijken dan de verwachtingen van je familie?’

Ik knikte tegen haar schouder aan. Tijdens de voorjaarsvakantie begon ik een vrouw te worden die heel graag haar eigen pad wilde volgen.

Ik trok me terug uit onze omhelzing maar bleef haar hand vasthouden. ‘Toen verliet ik hem, en hij verliet mij. We lieten elkaar in de steek voordat ik had ontdekt wat ik wilde of wie ik was. Mijn kompas was weg. Ik kon me niet weer in kasten gaan verstoppen, hoewel ik dat wel geprobeerd heb.’

Ze grinnikte en zei: ‘O man, en óf je dat geprobeerd hebt.’

Ik glimlachte naar haar. ‘Maar de kasten passen niet meer bij me, hoewel ik ook niet weet hoe ik blindelings moet verdergaan. Ik wil iets anders zijn, iemand anders, niet Kaitlyn Parker die zich in kasten verstoppt en doet wat iedereen verwacht.’

‘Maar niet iedereen heeft een kompas of een gids. De meeste mensen gaan hun toekomst blindelings tegemoet.’

Ik knikte weer. ‘Ja, dat had ik ook al bedacht.’ Ik had bedacht dat mensen dit deden door op hun hart te vertrouwen.

‘Nou, ontkenning, boosheid, onderhandelen en depressie hebben we al gehad. Betekent dit dat je nu klaar bent om het te accepteren?’ Sams glimlach was breed en hoopvol, en deed me lachen.

‘Min of meer.’ Ik haalde mijn schouders op en keek naar een punt achter haar, terwijl ik mijn gedachten probeerde te ordenen. ‘Je moet het zo zien: de vijfde toestand is theoretisch...’

‘Echt? Gebruiken we nog steeds de scheikundige analogieën?’

Ik praatte verder alsof ze niets gezegd had, omdat het woord ‘acceptatie’ niet helemaal juist voelde. ‘Men kan betwijfelen of de vijfde toestand theoretisch is en zich afvragen of het niet eerder een groepje van toestanden is die zich voordoen onder ongebruikelijke of extreme omstandigheden, zoals de bose-einsteincondensaat of neutronengedegeneerde materie.’

‘Ik snap niets van wat je net zei.’

Ik perste mijn lippen op elkaar om mijn lach in te houden en keek Sam weer aan. ‘Maar wat mijn stadia van rouw betreft noem ik het vijfde stadium quark-gluonplasma. Dat is een toestand die mogelijk wordt geacht, maar wel theoretisch blijft... voorlopig.’

‘Theoretisch?’

‘Ja, omdat mijn vijfde stadium van rouw inhoudt dat ik over Martin heen kom, maar nu ben ik nog niet zover. En het richt zich ook op het vinden van mijn doel, met alleen mezelf als kompas.’

‘Je mag mij als kompas gebruiken, weet je. Ik ben heel goed in het eerdergenoemde ongevraagde advies.’

Ik wist natuurlijk al dat Sam geweldig was, maar nu wist ik het echt zeker. ‘Dat weet ik, en dat zal ik ook doen. Maar het is meer dan alleen Martin achter me laten. Het is een stadium waarin ik me prettig in mijn vel voel, blij ben met waar ik ben, wat ik doe en met wie ik het doe.’

‘Dus het is theoretisch.’

‘Ja.’ Ik knikte en beantwoordde Sams hoopvolle grijns. ‘Het is nog theoretisch. Maar het is mogelijk.’

Acht maanden na de relatiebreuk

Ik trof mijn moeder in de tuin aan.

Ze was thuis vanwege het Thanksgivingreces van het congres. Toen ik jonger was vond ik het altijd grappig dat de regering van de vs met reces ging, zoals kleine kinderen op de basisschool. Ik stelde me voor dat de voorzitter van het Huis ondersteboven aan een klimrek hing terwijl de meerderheidsleider de juniorsenators lunchgeld probeerde te ontfutselen.

Ik wist dat we elkaar zouden zien, want het stond op de zondagse planning van deze maand. Ik had me hier mentaal op voorbereid. Ze had gezegd dat ik wat tijd nodig had voordat we mijn maandenlange afwezigheid uit haar leven en mijn beslissing om een semester vrij te nemen zouden bespreken.

Maar het moment was nu gekomen. Ik moest er met haar over praten, ook al was het warrig en onrustig. Ik wilde dat ze zou luisteren zonder met een oplossing te komen.

Toen ik haar in de tuin aantrof, sprak ik tegen haar rug: 'Ik wil muzikant worden. Ik wil muziek najagen en erin afstuderen en ik wil geen wetenschapper of politicus worden.'

Terwijl ik sprak draaide mijn moeder zich om en ze keek me even fronsend aan.

'Oké.'

Ik wachtte tot ze eraan zou toevoegen: 'Maar daar sta je alleen in...' of 'maar als je tot bezinning komt...' of iets in die trant. Dat deed ze niet.

Toen ze me slechts aan bleef kijken sprak ik mijn vermoedens uit. 'Je denkt dat dit maar een fase is, hè?'

Mijn moeder haalde diep adem, keek even naar de grond en vervolgens weer naar mij. 'Misschien. Misschien ook niet.'

'Ben je teleurgesteld in me? Omdat ik dit semester vrij heb genomen? Omdat ik niet in je voetsporen tred? Omdat ik...'

Ze hief haar handen en onderbrak me. 'Kaitlyn, hou op. Leg me geen woorden in de mond. Ik ben niet teleurgesteld in je. Ik ben teleurgesteld in mezelf.'

Ik fronste en bekeek mijn moeder in haar marineblauwe broekpak en lichtblauwe blouse. Ze droeg een broche met de Amerikaanse vlag op de revers van haar jasje. Uiteindelijk vroeg ik: 'Waarom?'

'Omdat je duidelijk mijn steun nodig hebt en ik geen idee heb hoe ik je die kan geven.' Ze liep naar me toe met een onderzoekende blik in haar ogen en trok me onverwachts tegen zich aan. Toen ze weer sprak voelde ik haar kin bewegen tegen de zijkant van mijn hoofd. 'Ik ben niet... Ik ben nooit echt goed geweest in moederlijk zijn.'

Ik lachte, deels omdat ik niet verwacht had dat ze dat zou zeggen en deels omdat het waar was.

Ze omhelsde me. ‘Ik ben goed in rationeel en methodisch zijn en in het oplossen van problemen met logica en analyse. Maar ondanks mijn pogingen ben ik er nooit achter gekomen hoe ik je de troost kan bieden die je nodig hebt. En dat spijt me.’

Al mijn organen werden overspoeld door de warmte van opluchting die gepaard gaat met hoop. Ik drukte haar nu ook tegen me aan. ‘Het is je vergeven.’

Ze zette een stap achteruit maar haar handen bleven op mijn armen rusten. Ze was duidelijk gefrustreerd. ‘Ik weet niet hoe ik je kan helpen of hoe ik kan zijn wat je nodig hebt, Kaitlyn.’

‘Kun je luisteren?’

‘Ja. Natuurlijk.’

‘Zonder mijn problemen te willen oplossen?’

Ze aarzelde, haar ogen vernauwden zich en keken me ongelovig aan. ‘Je bedoelt alleen maar luisteren?’

Ik knikte.

Ze bleef me aankijken, leek haar besluit te bevestigen en zei toen: ‘Voor jou, absoluut.’

Negen maanden na de relatiebreuk

‘Ben je nog van plan om ooit met Fitzy uit te gaan of hoe zit dat?’

Ik maakte mijn verwarring kenbaar door mijn ogen open te sperren en van links naar rechts te kijken. Ik wilde alleen maar een fles water. ‘*What you talkin’ ‘bout*, Willis?’

Ik vond het geweldig om mijn bandgenoot deze vraag te stellen, vooral omdat zijn naam werkelijk Willis was. Normaal gesproken wist niemand van mijn leeftijdsgenoten dat die vraag uit een tv-serie uit de jaren tachtig kwam: *Different Strokes*, waar mijn vader en ik vroeger naar keken.

Willis keek over zijn schouder, waar Abram de bassist, Janet de zanger en saxofonist en Fitzgerald – oftewel Fitzy - de zanger bijna klaar waren met de soundcheck. Aangezien Willis mijn waterfles gegijzeld hield volgde ik zijn blik en zag ik dat Fitzy naar ons keek. Toen hij zag dat we onze aandacht op hem richtten, wendde hij zijn blauwe ogen af en hield hij zich bezig met zijn microfoonstandaard, waar-

door zijn warrige bruine haar heel schattig over zijn voorhoofd viel.

Willis richtte zich weer tot mij en nam me op met zijn donkerbruine ogen. Net als wij droeg ook hij een smoking, vlinderdas en buikband; de hele mikmak. In tegenstelling tot de rest was Willis midden veertig en nam hij geen blad voor de mond.

Helaas verkortte hij in plaats daarvan zijn woorden, gewoonlijk met een bot mes of een slaghamer. Willis' gedachten waren vaak moeilijk te volgen en zijn analogieën waren nogal onlogisch.

'Luister, schat. Hij is gek op je, als een stekelvarken op een ballon. Het interesseert me niet wat jullie in je vrije tijd doen, maar ik ben het zat om goede mensen kwijt te raken omdat jullie je niet kunnen inhouden. Onze laatste pianist Pierce zijn we kwijtgeraakt omdat hij en Janet weigerden samen te werken nadat ze zes weken lang het bed gedeeld hadden. Hij trok aan het kortste eind, snap je?'

Ik knikte terwijl ik probeerde hem te volgen. 'Dus Janet en Pierce, jullie laatste pianist, hadden iets samen? En dat is niet goed afgelopen?'

'Het loopt nóóit goed af.' Willis perste zijn lippen op elkaar. Hij had een volledig kaalgeschoren hoofd en de boord van zijn overhemd bedekte de tattoos in zijn nek niet helemaal. Dat had geen invloed op ons brandschone imago, aangezien hij onze drummer was en achter op het podium zat. Hij was ook mijn baas.

Willis ging zachter praten. Zijn stem klonk schor door het jarenlange roken, drinken en te hard lachen. Hij kneep zijn ogen samen totdat zijn pupillen nauwelijks zichtbaar waren. 'Muzikanten zijn als kaarsen; ze branden fel en warm, maar kunnen slechts één keer opbranden. Als jullie er iets mee willen doen, is dat prima. Jij bent een geweldige vrouw, verdomd getalenteerd en mooi, en je ziet er goed uit op het podium. Maar Fitzy is ook mooi en bovendien moeilijk te vervangen, snap je wat ik bedoel?'

'Ik denk het wel. Het maakt je niet uit of Fitzy en ik iets met elkaar krijgen, maar je wilt niet dat het invloed heeft op de dynamiek in de band. Toch?'

Hij knikte en zag er geïrriteerd uit. 'Dat is toch precies wat ik net zei?'

'Ja, absoluut. Ik begrijp het helemaal. Niet daten met bandgenoten is een van mijn leefregels.'

Wat ik niet zei was dat Willis zich geen zorgen hoefde te maken. Hoewel Fitzy heel sexy was, heel aardig, heel getalenteerd en bovendien een heel aantrekkelijke stem had, voelde ik geen diepere aantrekkingskracht. Dat kwam omdat Fitzy niet zo slim was.

Als hij echt een kaars was, zou hij zo'n drijfkaars zijn; leuk om naar te kijken, maar met een te zwak vlammetje om welke ruimte dan ook te verlichten.

Abram de bassist daarentegen was een heel ander verhaal. Hij was niet klassiek knap, met zijn lange bruine haren, lichtbruine ogen, ferme kaak en haakneus, en erg geleerd was hij ook niet. Maar hij was lang, breed en op een mannelijke manier knap. Ook was hij slim en buitengewoon scherp. Hij was ontzettend bijdehand en had een enorm sarcastisch gevoel voor humor.

Er waren altijd een of twee vrouwen in het publiek die na onze sets op hem wachtten. Het maakte niet uit of we op een country club-bruiloft buiten New Haven speelden, in een bar in Queens of in een torenflat in Manhattan. Hij ging, zonder uitzondering, nooit alleen naar huis. Ook hadden zijn grappen soms een bittere onderton; het was overduidelijk dat hij alles beu was.

Ik voelde me zonder twijfel aangetrokken tot Abram de getalenteerde, bijdehante, sexy bassist. Maar ik voelde me niet aangetrokken tot Abram de datekoning van het bitterheidscomité.

Ik was tot de conclusie gekomen dat intelligentie me het meest aantrok, op de voet gevolgd door charisma. En dankzij mijn ervaring op liefdesgebied had ik beseft dat iemand niet per se goed voor me hoefde te zijn alleen maar omdat diegene intelligent en charismatisch was. Hoe slimmer het brein, hoe sterker de aantrekkingskracht, hoe meer ik op mijn hoede was.

Daarom vormde Fitzy geen gevaar.

En verder zorgde ik ervoor dat ik uit Abrams aura bleef.

Wat ik nodig had was een aardige man die mijn grappen snapte. Iemand die eerder vriendelijk was dan charismatisch. Iemand die slim was, maar niet té intelligent.

'Op je plek, dametje. Het is bijna tijd.' Willis liep langs me heen naar zijn plek achter het drumstel.

Ik pakte mijn flesje water en volgde Willis naar het podium. Ik

ontweek Abrams vlakke blik, knikte vriendelijk naar Janet en zwaaide naar Fitzy. Hij zwaaide terug en glimlachte zijn witte, perfecte tanden bloot.

Vanavond speelden we op een kerstfeestje op een locatie in New York die we goed kenden. Het was een brandweerkazerne die was omgebouwd tot een concerthal van gemiddelde grootte; een heel populaire plek voor bruiloften en kantoorfeesten. De ruimte beviel me omdat de muren nog uit de originele rode baksteen bestonden, met gave Noorse wandkleden erop die daar waarschijnlijk bewust waren opgehangen voor een betere akoestiek.

Ook stond het podium een eindje van de dansvloer af. Hoewel ik al een aantal maanden in het openbaar speelde, vond ik het nog steeds overweldigend om dicht bij het publiek te zijn. Ik zat graag achteraan, met de piano tussen mij en het publiek in.

De set begon met het standaard rustigere riedeltje; veel piano, zang en saxofoon, weinig drums. We zouden vijf sets spelen en elk daarvan werd telkens luider en gedurfter als het oudere publiek vertrok, zodat de jonge mensen konden dansen.

Er was niets speciaals aan dit evenement. Ik had geen verwachtingen, indicaties of tekenen van boven – of beneden – dat dit evenement anders zou zijn dan de tientallen andere kantoorfeestjes waarop ik de afgelopen maanden had gespeeld. Het was prima. Ik was rustig. Ik was in orde. Ik deed mijn ding en vroeg me af of ik nog bacon in de vriezer had, omdat ik heel erg verlangde naar een clubsandwich.

Terwijl ik hierover mijmerde, knapte mijn haarelastiekje en de schuifspeldjes waarmee ik mijn knot op haar plek hield konden niet op tegen de zwaarte van mijn haar. Ik moest de rest van de set dus noodgedwongen spelen met krullen in mijn gezicht.

Het was irritant en het leidde me af. En ik kon het niet verklaren, maar het geknapte elastiekje zorgde voor een intense, abrupte golf van zelfbewustzijn. De sensatie begon met een zeurend geprikkeld in mijn nek. Dat negeerde ik, maar het bleef aanhouden.

Ik keek naar Abram en zag dat hij me grijnzend bekeek. Ik rolde met mijn ogen en richtte mijn aandacht weer op mijn vingers die over de toetsen vlogen. Ik besloot dat het geprikkeld met Abram te

maken had. Even later keek ik weer naar hem, geïrriteerd door het feit dat ik zijn sturende blik nog steeds kon voelen, maar hij keek niet meer naar me.

Toch voelde ik ogen op me gericht. Ik voelde me bekeken. Het was een gewicht, als een hand, en ik kon het niet van me af zetten. Mijn hart bonsde onprettig in mijn borst terwijl ik mijn bandgenoten een voor een bekeek. Ze focusten zich allemaal op hun instrument.

Ik zei tegen mezelf dat ik dingen in mijn hoofd haalde, maar het gevoel bleef aanhouden. Het was onbehaaglijk, alsof je door een donkere gang loopt en de echo van voetstappen hoort.

Toen de set eindelijk afgelopen was, veegde ik mijn haar uit mijn gezicht en over mijn schouder. Ik stond op vanachter de piano en keek naar het publiek, ik zocht de menigte af naar de bron van mijn ongemak en verwachtte half dat ik niets zou vinden.

Maar ik vond wel iets.

Ik vond blauwgroene ogen in het bekende gezicht van iemand die gekleed was in een onberispelijk maatpak, met een lange brunette aan zijn arm, een drankje in zijn hand en zijn doordringende blik strak op mij gericht.